

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudkyň JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Brigity Chrastilové v právní věci **žalobce Ing. Z. A.,** proti **žalovanému Ministerstvu obrany – finanční sekci,** Tychonova 1, 160 00 Praha 6, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 3. 2000, č. j. 45/3-2056/2000-3071, **takto:**

I. Rozhodnutí Ministerstva obrany – finanční sekce ze dne 4. 3. 2000, č. j. 45/3-2056/2000-3071, **se zrušuje** pro vady řízení a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** žalobci uhradit na nákladech řízení částku 1000 Kč, a to k rukám žalobce ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva obrany, finanční sekce, ze dne 4. 3. 2000, č. j. 45/3-2056/2000-3071, včetně rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, totiž Vojenského úřadu sociálního zabezpečení ze dne 14. 1. 2000, č. j. 520501/259-VÚSZ/2000, s tím, že žalovaný porušil zákon, jestliže změnil napadené rozhodnutí v části odůvodnění tím, že stanovil jiný důvod zamítnutí žádosti o zpětné přiznání výsluhového příspěvku a neumožnil žalobci se vyjádřit k podkladům, ze kterých vycházel při tomto rozhodnutí. Rovněž byl nesprávně uveden výrok rozhodnutí ve věci, neboť je nepřesný, protože nešlo o řízení o obnovu výplaty výsluhového příspěvku, ale o zpětné přiznání výsluhového příspěvku podle ustanovení § 165 odst. 8 věta druhá zákona č. 221/1991 Sb.,

o vojácích z povolání. Uvedl, že nelze použít termínu zamítat, protože ten se používá pro rozhodnut o odvolání, nikoliv pro rozhodnutí v prvním stupni, nýbrž měl zpětné přiznání výsluhového příspěvku jen nepřiznat.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný zdůraznil, že postupoval v souladu s ustanovením § 165 odst. 8 zákona o vojácích z povolání, když žalobce se nezúčastnil reatestace podle rozkazu Ministra obrany ČSFR č. 015/1990 „reatestace důstojníků vojenského obranného zpravodajství“.

Z obsahu správního spisu vyplynulo, že žalobce požádal dne 23. 11. 1999 o opětovné přiznání výsluhového příspěvku a žalovaný rozhodnutím ze dne 14. 1. 2000 jeho žádost v 1. stupni zamítl s tím, že ji označil za žádost o obnovu výplaty výsluhého příspěvku a uvedl, že tak činí i přesto, že žalobce se podrobil dobrovolné reatestaci podle RMO č. 015/1990, neboť v té době prováděné reatestace nebyl zařazen na funkci ve vojenském obranném zpravodajství. Žalovaný v rámci rozhodnutí o odvolání uvedl, že mu nevyhovuje a v napadené části odůvodnění, odstavec druhý, jej mění tak, že po posouzení žádosti bylo zjištěno, že se žalobce nepodrobil dobrovolné reatestaci podle zmiňovaného rozkazu ministra obrany. V ostatních částech napadené rozhodnutí potvrdil.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného včetně řízení, které tomuto rozhodnutí předcházelo a dospěl k závěru, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost (ustanovení § 76 odst. 1 písm. a/ zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní).

Věc přešla do působnosti Nejvyššího správního soudu podle ustanovení § 129 odst. 2, § 132 s. ř. s.

Soud postupoval podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a/ s. ř. s., podle něhož může zrušit napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí.

Za nesrozumitelné je třeba považovat zejména takové rozhodnutí, z něhož nelze poznat, jak bylo vlastně rozhodnuto. V praxi jde o velmi pestrou škálu hmotněprávních i procesněprávních vad správních aktů, jimž je společné, že z nich nelze spolehlivě zjistit, jestli a pokud zasáhly do práv a povinností. Za dané situace soud zdůrazňuje, že v odvolacím řízení měnit napadené rozhodnutí umožňuje ustanovení § 59 odst. 2 správního řádu, které uvádí, že jsou-li proto důvody, odvolací orgán rozhodnutí změní nebo zruší, jinak odvolání zamítne a rozhodnutí potvrdí. Změna správního rozhodnutí je na místě v případě, kdy odlišný závěr odvolacího orgánu má být transponován do výroku napadeného rozhodnutí. Výrok obsahující změnu toliko odůvodnění, však nemá oporu v zákoně a činí vlastní rozhodnutí nesrozumitelným. Takto koncipované rozhodnutí o odvolání nesplňuje požadavky, jež na něj klade ustanovení § 47 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), jehož subsidiární použití upravuje ustanovení § 108 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení. Podle přesvědčení soudu je výrok dovolávající se změny prvostupňového rozhodnutí natolik nesprávný, že působí nepřezkoumatelnost rozhodnutí jako celku. Proto také soud postupoval dále podle ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s. a rozhodnutí, jež bylo žalobou napadeno, zrušil pro vady řízení.

Žalovaný tak bude vázán právním názorem soudu v tom, že nemůže vydat takové rozhodnutí, kterým by ve výrokové části měnil odůvodnění rozhodnutí.

Výrok o nákladech soudního řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Úspěšným účastníkem je nepochybně žalobce a náklady, které měl s řízením spojeny, představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 1000 Kč. V této výši mu také byla náhrada nákladů řízení přiznána s tím, že žalovaný tuto částku žalobci k jeho rukám zaplatí ve lhůtě, kterou soud považuje za přiměřenou.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné (ustanovení § 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 29. 5. 2003

JUDr. Václav N o v o t n ý
předseda senátu